

**Η μεγαλύτερη απειλή για την εθνική ακεραιότητα της
Ελλάδος είναι η ίδια της η κυβέρνηση**
του Μιχάλη Κωσταράκου:

Μετά τις πρόσφατες δηλώσεις των κύριων Κατρουγκαλου και Κοτζιά για τα «δικαιώματα της Τουρκίας», πραγματικά ανησυχώ. Στην αρχή εξεπλάγην, στη συνέχεια θύμωσα πολύ, πλέον όμως ανησυχώ πολύ. Ως Έλληνας αλλά και ως πολίτης αυτής της χώρας.

Ελπίζω ότι και η πλειοψηφία της Βουλής, (εκτός ίσως από τους πιστούς ΣΥΡΙΖΑΙΟΥΣ -κομματικούς στρατιώτες- βουλευτές και τους γνωστούς, καταγεγραμμένους στην ιστορία 6 πρόθυμους), το διπλωματικό σώμα, τα πολιτικά κόμματα αλλά και όλοι οι Έλληνες οι οποίοι δεν φορούν κομματικές παρωπίδες, επίσης ανησυχούν εξίσου. Δεν είχα ποτέ πιστέψει ότι μια παρέα από νεοκομμουνιστές και διεθνιστές ακαδημαϊκούς, σε συνεργασία με άσχετους και ερασιτέχνες διπλωμάτες και με επικεφαλής τους κυρίους Τσίπρα και Κοτζιά θα τολμούσε να ξεπουλήσει την ένδοξη και ζηλευτή ιστορία χιλιάδων ετών ενός μέρους της Ελλάδος μας, της Μακεδονίας. Και όμως το έκαναν με τη Συμφωνία των Πρεσπών. Ονόμασαν «έντιμο συμβιβασμό» μια άτακτη υποχώρηση σε μια μάχη που δεν έδωσαν, απεμπολώντας τα εθνικά συμφέροντα με αντάλλαγμα ομιχλώδη οφέλη: τη βελτίωση της οικονομικής μας διεΐσδυσης στα Βαλκάνια και την απόκτηση κυρίαρχης γεωπολιτικής θέσης στην περιοχή μας. Παραμύθια για ανίδεους. Όσοι ξέρουν τα Βαλκάνια, ξέρουν κατ' αρχήν ότι «εδώ δεν είναι παίξε-γέλασε» για «καρικατούρες» που παριστάνουν τους Υπουργούς Εξωτερικών, και κατά δεύτερον ότι τα «όργανα παίζουν όσο πληρώνεις τους οργανοπαίκτες». Και η Ελλάδα την παρούσα

χρονική περίοδο δεν είναι ικανή να πληρώσει τους συνταξιούχους της πόσο δε μάλλον να προσελκύσει και να στηρίξει τους απαιτητικούς διεθνείς «οργανοπαίκτες». Συνεπώς, το αφήγημα των οικονομικών «ωφελημάτων» και του «επηηρεασμού» στην εκπαίδευση, στην διοικητική οργάνωση και στις ένοπλες δυνάμεις των γειτονικών χωρών, όχι μόνο είναι από τη φύση του άηθες ως κίνητρο, αλλά είναι και ένα ουτοπικό παραμύθι για αφελείς. Η Ελλάδα υπέστη εκούσια και εντελώς ανώφελα, μια στρατηγική ήττα. Ίσως να αποτελεί την χειρότερη στιγμή στην διπλωματική ιστορία μας. Ξέρω ότι πολύς κόσμος εκεί στο Υπουργείο Εξωτερικών πραγματικά ντρέπεται για το έγκλημα που έγινε.

Και ενώ η εθνική μας αυτή ήττα δεν είχε ακόμα σφραγιστεί, γίναμε μάρτυρες άστοχων δηλώσεων για τα χωρικά ύδατα από τον κ. Κοτζιά, στην τυπική τελετή παράδοσης-παραλαβής των καθηκόντων του. Ακολούθησε σειρά από ανούσιες φανφάρες συνδυασμένες με μια άνευ λόγου και στόχευσης επίσημη επίσκεψη του κ. Τσίπρα στην Άγκυρα (εξίσου άστοχη και ανοργάνωτη με την επίσκεψη Ερντογάν στην Αθήνα) και με δηλώσεις για «οδικούς χάρτες» και «συνολικές λύσεις» με τη Τουρκία, κάτι που ευθυγραμμίζει απόλυτα την εξωτερική μας πολιτική με τις τουρκικές στρατηγικές επιδιώξεις.

Ερασιτεχνισμός, άγνοια ή βλακεία; Προς έκπληξη μόνο των κυβερνήτων, οι εντάσεις στο Αιγαίο αυξήθηκαν και η κατάσταση χειροτέρευσε (47 παραβιάσεις την ημέρα της 25^{ης} Μαρτίου, μια μέρα κατά την οποία σύμφωνα με τα περίφημα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης-ΜΟΕ απόφεύγονται οι προκλήσεις). Και μόλις προχτές ο νέος ΥΠΕΞ κ. Κατρούγκαλος μίλησε για τα «δικαιώματα» των Τούρκων στο Αιγαίο συνεπικουρούμενος από τον «γκουρού» της μονόπλευρης κατευναστικής πολιτικής κ. Κοτζιά ο οποίος προέτρεψε τους Έλληνες να μην είναι «μοναχοφάηδες». Σπάνια ακούς τέτοιες δηλώσεις από πρώην και νυν ΥΠΕΞ μιας χώρας για σοβαρά εθνικά ζητήματα που αφορούν την ίδια τους την χώρα. Συνεκτιμώντας αυτά που ειπώθηκαν, θα μπορούσαν κάλλιστα να αποτελέσουν ισχυρισμούς του αντιπάλου. Σίγουρα θα τα επικαλεστεί.

Κάποιοι μίλησαν για γκάφα ή λάθος του νέου, απείρου και εμφανώς «ερασιτέχνη διπλωμάτη» κ. Κατρούγκαλου. Δεν νομίζω ότι είναι έτσι όμως. Ας μην σπεύδουμε να δίνουμε ελαφρυντικά στους ανθρώπους στους οποίους εμπιστευτήκαμε την τύχη μας. Μπορεί, τελικά, και να μην τα χρειάζονται, να μην ισχύουν. Γκάφα ή συνειδητή επιλογή πάντως, εγώ εκτιμώ ότι σηματοδότησε την έναρξη της δεύτερης πράξης του δράματος. Ή, εάν προτιμάται, του εγκλήματος. Της προσπάθειας επίλυσης των

ελληνοτουρκικών διαφορών με τον γνωστό ενδοτικό και υποχωρητικό τρόπο του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς τους ΑΝΕΛ να παίζουν τον ρόλο του «φερετζέ της εθnikοφροσύνης» αυτή τη φορά. Άλλη μια προσπάθεια της κυβέρνησης να φανούν καλοί, υποχωρητικοί και χρήσιμοι σε συμμάχους και εταίρους σε NATO και ΕΕ καθώς και πέραν του Ατλαντικού. Χωρίς ούτε αυτή τη φορά αυτοί να τους το έχουν ζητήσει. Χωρίς και πάλι να εξουσιοδοτηθούν από τον ελληνικό λαό ή να τον ρωτήσουν. Οι, (κατά τον Λένιν), «χρήσιμοι ηλίθιοι». Με μόνο κέρδος ένα φιλικό χτύπημα στη πλάτη από μπροστά και ένα συμπονετικό βλέμμα πίσω από την πλάτη μας από τους συμμάχους και εταίρους μας, για την ντροπιαστική ήττα μας.

Γι' αυτούς τους λόγους ανησυχώ πολύ και πιστεύω ότι όλοι πρέπει να ανησυχούμε και να επαγρυπνούμε. Αυτό δεν ήταν αναγκαίο ποτέ μέχρι τώρα για τα εθνικά θέματα. Να φοβόμαστε την ίδια την κυβέρνησή μας. Υπήρχαν προφανώς, καλές και κακές κυβερνήσεις, ικανοί ή λιγότερο ικανοί Υπουργοί, θιασώτες και αντίπαλοι συγκεκριμένων οικονομικών μέτρων και πολιτικών (βλέπε μνημόνια) αλλά πάντοτε τα κόμματα και οι πολιτικοί αρχηγοί, όποιες διαφωνίες και αν είχαν, ως ελάχιστο σημείο επαφής και συναίνεσης είχαν την υιοθέτηση και υποστήριξη μιας σαφούς εθνικής γραμμής που εξασφάλιζε το καλύτερο δυνατό για τη χώρα. Όχι για τους ίδιους, ούτε για το κόμμα τους. Για την Ελλάδα. Ο ελληνικός λαός αλλά και οι Ένοπλες Δυνάμεις γνώριζαν ότι η πολιτική εξουσία θα σταθεί δίπλα τους στην κρίση και στον αγώνα, και ότι δεν θα εμφανιστεί ξαφνικά από το πουθενά να έχει απεμπολήσει τα εθνικά συμφέροντα και να έχει υπονομεύσει την ίδια την Χώρα, με ένα χαμόγελο αυτάρεσκης αλαζονικής αυτοεπιβεβαίωσης και απαξιωτικές δηλώσεις για το τμήμα του ελληνικού λαού που διαφωνεί μαζί τους.

Πιστεύω ότι πρέπει όλοι να ανησυχούμε γιατί δεν ξέρουμε τι νέα εθνικά προβλήματα θα μας δημιουργήσει αυτός ο νεοκομμουνιστικός διεθνιστικός ενδοτισμός της κυβέρνησης στο χρόνο που τους απομένει. Η πρώτη πράξη του τετραετούς εθνικού δράματος έληξε με τις Πρέσπες. Το Αιγαίο και τα θαλάσσια όρια εθνικής κυριαρχίας ή κυριαρχικών δικαιωμάτων (ΑΟΖ) φαίνεται να είναι το επίκεντρο και το διακύβευμα της δεύτερης πράξης. Στην πρώτη πράξη αποτύχαμε να εμποδίσουμε την επισφράγιση της ήττας, με την υπογραφή της συμφωνίας. Η δεύτερη φάση πρέπει να μας βρει ενωμένους και αντιμέτωπους εναντίον τους, ανεξάρτητα πολιτικής τοποθέτησης και η νέα ήττα πρέπει να αποφευχθεί.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ είναι μια καθαρά κομματική κυβέρνηση χωρίς εθνικές ευαισθησίες. Στερείται εθνικού φρονήματος, εθνικών ιδεωδών,

εθνικών αξιών. Τα εθνικά συμφέροντα εξετάζονται πάντα κάτω από ένα διεθνιστικό, νεοκομμουνιστικό πρίσμα. Αισθάνεται την ανάγκη να ξεπληρώσει χρέη από τον Εμφύλιο και να υλοποιήσει διεθνιστικές αποφάσεις της «Ολομέλειας» του τότε ΚΚΕ αλλά και εκείνων που πριν τον πόλεμο διαμέλιζαν την Ελλάδα.

Τίποτα δεν γίνεται για την Ελλάδα από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Όλα γίνονται για το Κόμμα και στο βωμό των ιδεοληψιών με τις οποίες γαλουχήθηκαν, ιδεοληψίες που η ίδια η κοινωνία έχει αφήσει πίσω της. Η γνωστή παραδοσιακή λογική της αριστεράς. Το Κόμμα πάνω από όλα. Η πατρίδα και το έθνος είναι έννοιες αδιάφορες. Και αυτό είναι το πρωτόγνωρο και το απίστευτα ανησυχητικό. Μέχρι τώρα συμφωνούσαμε ή διαφωνούσαμε αλλά δεν αμφιβάλλαμε για το εθνικό φρόνημα των κυβερνήσεών μας. Τώρα περιμένουμε τα χειρότερα, τα μη αναστρέψιμα χειρότερα, και πρέπει να τα προλάβουμε και να τα εμποδίσουμε. Γιατί δυστυχώς μέρα με τη μέρα, διαφαίνεται ολοένα και περισσότερο ότι η μεγαλύτερη απειλή για την εθνική ανεξαρτησία, την εδαφική ακεραιότητα και τα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδος είναι η ίδια της η κυβέρνηση.

Mikhail Kostarakos

Στρατηγός, Επίτιμος Αρχηγός ΓΕΕΘΑ, General (Ret), former Chairman EU Military Committee,